

דף עיון

"לייהודים היתה אורה" אמר רבי יהודה:
אורה - זו תורה.
וכך הוא אומר:
"כי נר מצוה ותורה אור" [מגילה ט"ז]

לזכרה של: אורה מושקוביץ ע"ה
משוואות- יצחק

במפרשים

ויל' ע"י מ.מושקוביץ * משוואות- יצחק 79858 ד.ג.שדה-אגת * טל': 08-8616173 * פקס: 08-8616174
פרק ל' ב' פסוק ד':
שנת ה'תשע"ז

א. רמב"ם - מורה נבוכים.

פרק ל' ב' פסוק ד': ל"ב, ד'

"הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט"

התפלה והשתאה על חכמת משפטיו יתעלה, כמו שהתפלה על חכמת
מעשו, אומר, כמו שכל מעשיו בתכילת השלמות כך משפטיו בתכילת
הישר, אלא שאין יכולת בשכלנו להשיג שלמות כל מעשו ויושר כל
משפטיו, וכן שאנו משייגים מקצת נפלאות מעשו באברי בעלי החיים
ותנעות הרגליים כך אנו משייגים יושר מקצת משפטי.

מ"ג ג', מ"ט

ל"ב, ד'

"אל אמונה ואין עול צדיק וישראל הוא"

מה שמספרם אצל בני הנסינו, והוא שה' מביא יסורים
על האדם בלי שיקדים לו חטא כדי להרבות שכרו, הרי יסוד זה לא
נזכר בתורה בלשון מפורש כלל, ואין בתורה מה שפストו מורה על עניין
זה. והיסוד התורני היפך השקפה זו, והוא אמרו ית', אל אמונה ואין
על, שכבר אמרו חז"ל, אין מיתה ללא חטא ואין יסורים ללא עון (שבת
נ"ה, א') וזה היא ההשערה שראוי להיות הדעה של כל תורני בעל שלל.
מ"ג ג', כ"ד

ה' סוף

1. אה תחסיק את כלערין קקען הכלען ואה אצקן ג'ק?
2. ג'קען גערן אטוואט כלערין אט זטה אסוייאט טהו אטצעט ג'ה, אה?
3. איך הויא אפין כהן את בסוקן?

* * *

ב. תורת משה - האלשין.

פרק ל' ב' פסוקים יט-כ"ה: וירא יי' וינאץ מכעם בניו ובנותיו. ויאמר
אסתריה פני מהם אוראה מה אחירותם כי דור
תהפקת המה בניים לא אמן בת. אם קנאוני
בלא אן כעטוני בהבליזם ואני אקנאים בלא
עם בגין נבל אכעיסם. כי אש קדחה באפי
ותיקד עד שאו תחתית ותאכל ארין ויבלה
ותלחט מוסדי הרים. אספה עליימו רעות חצוי
אכלהה בת. מזוי רעב ולחמי רשף וקטב מררי
ושן בחמת אשכח בת עם חמת זחל עפר.
מוחץ תשכל חרב ומחרדים אימה גם בחור
גם בתולה יונק עם איש שיבה (גב' יט'כה).

הנה ראוי לשום לך, מה טובו יי'עודי הזרות
שבפרשזה זו, מאשר בפרשנה בחקootי ושבפרשנה
כי תבא ונצבים וילך, לעשות מאלו שירה
ולשותה בפיהם בעבור תהיה לעדרה, זולת
דקודקים והערות רבות אין מספר שבפסוקים
אללו, שיתישבו בדרך אשר נdroך בהם בס"ד.
והוא כי בדברי השירה הזאת מספר קו לקו את
כל אשר יקרה אותם הגלויות והוצאות כסדרן
והלchner בקוצר, למען יירוץ קרוא בם ויראו
ויבשו וישבו עד ה' יידקו עליהם את הדין.

האזינו

1. וכבר יי' קורא כי הקסדות יארקנאות כהן הנטול ניסתכל זכרי איזוזו ורוחנה, אך לא נתקנת.
 2. אתה - גַּם אתה - מונחת הצעקה כהן?
 3. האם אתה מראות לך נ"א?

* * *

ג. משך חכמה עם פירוש הרב י. קופרמן.

פרק לב', פסוק ב': **לכ' אסתירה.**

(לב, כ) ו. חמימה: לולי שנשאר לנו שאלה על דבר י'צדיק ור' לו, רשות וטוב לו" ... (אחרי הביאו את דעת הרמב"ם במרווחה) ... ואחריו קם רבי יצחק בן לטף ... ושאש ינagua הברוא יתברך ליתן ממון ושלות לצדיקים וחיטים ארוכים בעולם הזה, וימנע אלו הטובות מן הרשעים, וכל שכן אם יענישם מיד כפי רשעם תמיד, נמצאו מכריע כל בני אדם מהווים צדיקים, ויהיה הוא סיבת תנענות הראשונה לזה הטובה הבאה מיד ולא לשם שמים ולא לכובנת המעשה ולא להשיג התכליות הנכבדות שהבטיחה בהם התורה, אלא להציג הטובות הגופניות המשוגעות מיד ולברוח מהפכיהן, כמו שעושה החינוך ואף הbhמה שמקשת הנאות לה ובורחת מהפכו ...

אדם". פירושו, שהעפער מכסה העין כדי שלא יזיק לו ראיית המשם וכיווצא בוה, ולא יזק מאבק וכיו"ב. זה אמר שההשגהה פרטית. רק מה שפלפעמים נראת כאילו מכוסה — רשות וטוב לו וצדיק ורע לו — הוא כדי לבחן בני אדם. שאם לא כן לא היה הרשות נתונה והו מוכרים על מעשה הטוב והצדק, כמו שכותב במנורת המאור סוף נר ג'. לוח הסתור הוא כעפערין. רק כדי שיבחנו בני אדם, והבן.

- מִקְדָּשׁ הַמְּלֵאָה נֶאֱמָן מִתְּנִזְנִית אֶלְעָם נֶאֱמָן מִתְּנִזְנִית אֶלְעָם
מִתְּנִזְנִית אֶלְעָם נֶאֱמָן מִתְּנִזְנִית אֶלְעָם נֶאֱמָן מִתְּנִזְנִית אֶלְעָם

* * *

ד. רמב"ן.

11/14

- ק'יך פְּלִיאָה נַפְרִיא תֵּחֶזְקִין?
א' וְקַיְמַךְ יְכַרְעַם הַמְּגַדְּרָת?
נַפְרִיא תֵּחֶזְקִין?

* * *

ה. ספורנו עם פירוש הרב י. קופרמן.

פרק לב' פסוק

(לט) ראו עתה כי אני הוא. שְׁחִיתִי
מִבֵּיא עַלְיכֶם פְּרֻנּוֹת בְּגָלוֹת¹⁹⁰.
וְאַن אֱלֹהִים עַמְּדִי. וְלֹא הִנֵּה זוּ מִלְחָמָה שְׂרִי
מִעַלָּה וְצַבָּא נְשָׁמִים¹⁹¹. אַנְי אֲמִתָּה וְאַחֲתָה.
כְּאָמָרו "וְהַעֲלִימִי אֶתְכֶם מִקְבָּרוֹתֵיכֶם"¹⁹²
(יזוקאל לו, יב). מִחְצָמִי. בְּמִתְחַדֵּשׁ גָּדוֹלָה¹⁹³,
כְּאָמָרו "וְהַכָּה ה' אֵת יִשְׂרָאֵל, כְּאֶשֶּׁר יִגְדֹּד
הַקָּנָה בְּמִים"¹⁹⁴ (מלכים-א יד, טו). וְאַנְי
אַרְפָּא. כְּאָמָרו¹⁹⁵ "בָּיוֹם חַבֵּשׁ ה' אֵת שְׁבָר
עַמְּנָן. וְמִחְזַק מִכְתּוֹ יְרֵפָא"¹⁹⁶ (ישעיה ל, כו).

190. משך חכמה שם: "...'כאשר גורה החכמה העלינה אשר ישראל יתנודו בארץות, שנים רכבות מאד מادر... חשבה אופנים... אשר האומה תתקיים בשאון גלי הים ולא חטב במצולות הסער השוטף..." לפירוש רבינו "אני הו" מתיחס אחורה לפוסקי הפורענות (כב עד לג), כאילו לומר: כל זה בא באמת מני, ואין זו תוצאה פוליטית או סוציאולוגית מן האנטיישיות. 191.

משך חכמה שם: "...זהנה מעת היה ישראלי בגויים, ברכבות השנהים, אשר לא האמין כל יושבי תבל כי יתקיימו באופן נפלא אשר לא ישער מחשבת אדם משכיל,

196. "מחץ" – "מחצתי", "מכתו" – "זהכה", "ירפא" – "ארפא", כך אתה ישעה (כעל "שמעו שמים והאוזני ארץ"). ופירש את שירת משה ("האוינו השמים... ותשמע הארץ") ! וברד"ק ד"ה והיה אוור הלבנה: רוב המפרשים פירשו פטוק זה לעתיד... ויש שפירשו משל לרוב הטובה שתהיה בימי המשיח, וכן הוא... וכבר"ה ביום חbos'ה אמר שבר עמו: אם לעתיד ביום קבורן גלויות או אחד מלוחמת גוג ומגוג... שלא תהיה אחרי המלחמה היא צרה בעולם, וכאיilo היה כל העולם תורה...

- 3 -

הידע קורות הימים והמצולות, אשר שטפו באלפי שנים עם המעד והרפה כח חドル אוניות — אשר זה בלבד גם מופת נפלא וגדול על קיום האומה למתירה נשגבנה א-לקית, אשר נתנו לנו עליו הקדמוניים». 192. עד דאתא יחזקאל בחזון העצמות היבשות, ואסמכיה אקררא, שאין פירוש פסוקנו שה' ימיה אלה ויחיה אחרים, אלא את אלה אשר כבר המתים —otros בעצםם הוא יהיה, ומכאן לחתית המתים מן התורה. 193. משך חכמה שם: "...אשר ישראל יתגדרו בארץות...". 194. מצודה דור: אשר לרוב רכשו יתנודד במעט רוח, וכיحا את עצמו בהעומד אצללו. 195. בנבאות... "בשובה ונחח תושען בהשקט ובכתחה תהיה גבורותכם" (ישעיה ל,טו).

piece

1. הַלְכָה כְּלֹעֲדִי נֶגֶד כְּנֻסִּים אֲמֻנָּה וְאַמְּנָנָה
2. אֵיךְ כְּלֹעֲדִי נֶגֶד אֶת מִקְוֹת הַפְּנִימִית הַכְּלָכָלה שֶׁמְכַרְּבָן
3. אֲתָה הַכְּפִידָה הַפְּנִימִית הַלְּהָגָעָה?
4. אֲתָה הַכְּאַתִּיה נֶגֶד נֶחֱּזָקָה כְּלֹעֲדִי וְאֲתָה הַלְּקָדְשָׁה?
5. כְּלֹעֲדִי כְּוֹתָה קְרָבָן כְּלֹעֲדִי רְמָקָת צִוְּיוֹן וְאֲתָה גְּרָתִים, אֲתָה?

* * *

ו. אוד החרים.

פרק לב', פסוק ז) ומית בחר. פרוש התרצה לモת שאין
הכבד ברוך הוא לוות נפשות
חסידיו אלא לרצונם, ואומרו והאף אל עמייך
על דרך אומרים (בחבות ק"ד). שיטאים
הצדיקים להקביל פניו צדיק, ולזה אמר ה'
אליו שיאסף אל עמיו הבאים לקרהתו:
עוד יתבאר על זה הנקודה כי בא לחת
שלשה טעמים לימות איש האלים,
זה שעור הפטוב ומית, והטעם בהר פרוש על
דרך אומרים ז"ל (סוטה י"ד). לפה נקבר משה
בהר נבו בשבייל עזון פעור כי בכל ומן שיזקיף
ראשו פעור ימץא בוגנו משה ונכנע, וכואומו
(לקפן ל"ד ו') נזקבר אותו בוגן מול בית פעור,
טעם ב' אשר אתה עללה שמה פרוש בגדו שיגול
להשיג האשר שהשיג באמתונות מעשים טובים
הנוראים מה שאין יכול להשיג בעורו משך
עם הגוף שאינו יכול להשיג המעללה ההייא,
והו אומרו אשר אתה עללה שמה פרוש בעולם
העליזן, ג' והאסמך אל עמיך על הרך אומרים ז"ל

* * *